

© Marvin Zim

Пауло Коельйо — культовий бразильський прозаїк і поет, кавалер Національного ордена Почесного легіону, автор понад 20 книжок, зокрема бестселерів «Алхімік» і «Вероніка вирішує померти». Володар численних престижних премій і нагород, серед яких «Золоте перо» та «Золота книжка». Його романи перекладено 81 мовою світу. Коельйо — майстер філософських історій, алюзій, кодів та символів. Попри це його твори зрозумілі кожному, хто пропустив їх крізь серце.

ВОНИ ХОТИЛИ ДІЗНАТИСЯ, ХТО ВОНА.
ВОНА ХОТИЛА ЗРОЗУМІТИ, КИМ ВОНИ Є...

Шерін — донька циганки Ліліани з Румунії. Коли дівчинка була зовсім малою, її в дочерила аристократична родина з Лівана, а потім вони разом переїхали до Лондона. Коли Шерін подорослішала, її назвали Афіною: здавалося, ніби вона випромінює неземне світло. І тоді вона зрозуміла, що не така, як усі, бо має містичний дар і є обраною. Дівчина прийшла в цей світ із особливим призначенням — змінити його. На неї чекає довгий шлях духовного самопізнання, пошуків відповідей на вічні питання, кохання й самопожертва в його ім'я. Шлях, який напроорокувала їй Велика Мати — Богиня Творіння...

Велика проблема Афіни полягала в тому, що вона була жінкою XXII сторіччя, яка жила лише на межі XXI, і дозволяла всім це бачити. Чи мусила вона розплачуватися за це? Безперечно. Але їй би довелося платити набагато більше, якби вона намагалася приборкати невтримність своїх почуттів. Тоді вона постійно переживала б, зневірювалася б, завжди непокоїлася б про те, «а що подумують інші», завжди казала б собі «спершу я повинна зробити справи, а вже потім віддаватися своїм мріям», завжди нарікала б на те, що «ідеальні умови не настануть ніколи».

Дейдра О'Ніл, відома як Едда

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4294-4

9 786171 124294 4

Відомі з Нортоделло

ПАУЛО КОЕЛЬЙО

ПАУЛО
КОЕЛЬЙО

ПАУЛО КОЕЛЬЙО

ПАУЛО
КОЕЛЬЙО

*Відьма
з Нортобеммо*

— роман —

ХАРКІВ КЛУБ
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.134.3
К76

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Друкується з дозволу
Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S. L. U.,
Барселона, Іспанія
www.santjordi-asociados.com

All rights reserved
<http://paulocoelhoblog.com>

Перекладено за виданням:
Coelho P. A *Bruxa De Portobello* : Romance / Paulo Coelho. —
São Paulo : Planeta, 2006. — 296 p.

Переклад з португальської *Віктора Шовкуна*

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

ISBN 978-617-12-4294-4
ISBN 978-85-7665-217-5 (порт.)

© Paulo Coelho, 2006
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2018

*Присвячується S.F.X., сонцю,
яке все осяває своїм теплом і світлом
і є прикладом для тих, чиї думки виходять
за обрії цього земного світу.*

*О Маріє, зачата без гріха,
молися за нас,
що звертаємося до Тебе.
Амінь*

*Засвіченої свічки ніхто
у сховок не ставить і не накриває її посудиною.
Її ставлять на свічник, щоб світло бачили всі,
хто увійде.*

Євангеліє від Луки 11: 33

До того, як ці свідчення покинули мій письмовий стіл і вирушили назустріч тій долі, яку я для них обрав, я думав використати їх для написання традиційної біографії, де на підставі зібраних і ретельно досліджених матеріалів розповідалася б реальна історія.

Я почав читати низку біографій, які могли б допомогти мені в реалізації цього задуму, і зрозумів одну річ: та думка, яка складеться в автора про головного героя, рано чи пізно неминуче вплине на результати досліджень. А що мій намір полягав не в тому, аби точно висловити свої думки, а в тому, щоб показати, як бачили історію «вільми з вулиці Портобелло» її головні персонажі, то зрештою я відмовився від думки скомпонувати книжку й вирішив просто записати все, що мені розповіли.

Терон Сасн,

44 роки, журналіст

Ніхто не запалює свічку для того, щоб сховати її за дверима: мета світла — освітити якомога більший простір навколо себе, відкрити людям очі, показати всі дивовижі, які є навкруги.

Ніхто не приносить у жертву найдорожчого — кохання.

Ніхто не віддає свої мрії в руки тих, які можуть їх зруйнувати.

Крім Афіни.

Через багато часу після її смерті колишня її наставниця попросила мене поїхати разом до міста Престопенс, що в Шотландії. Там, із посиланням на норми феодального закону, який місяць по тому було скасовано, місто офіційно реабілітувало 81 особу — та їхніх котів, — що були страчені за відьмацтво в XVI та XVII сторіччях.

Згідно з офіційним повідомленням, яке було опубліковане родиною баронів Престаунгрейндзьких і Долфінстаунських, «більшість були осуджені без жодних доказів лише на підставі звинувачень, які надійшли від свідків, що заявили, ніби, спілкуючись із тими людьми, вони відчували присутність злих духів».

Навряд чи варто знову згадувати тут про жорстокі методи інквізиції, з її камерами для тортур та вогнищами, над якими клубочився густий дим ненависті та помсти. Та коли ми туди їхали, Едда кілька разів повторила, що було в усьому цьому щось таке, чого вона не могла прийняти: місто і 14-й барон Престаунгрейндзький і Долфінстаунський оголосили про «помилування» осіб, які були несправедливо й брутално страчені.

— Ми вже увійшли в XXI сторіччя, а нащадки справжніх злочинців, тих, які вбивали невинних людей, досі вважають, що вони наділені правом «милувати». Ви розумієте, що я маю на увазі, Героне.

Я розумів. Нове полювання на відьом набувало дедалі більших масштабів; щоправда, тепер його зброєю були не сокира ката й не вогнище, а вбивча іронія або репресії. На кожного, хто відкриє в собі якісь здібності й наважиться про

це заговорити, дивляться з підозрою та недовірою. І здебільшого в таких випадках чоловік, дружина, батько, син та й хто завгодно, замість відчутти гордість за себе, зрештою забороняє собі навіть згадувати про свої таланти, боячись виставити свою родину на посміховисько.

До того, як я познайомився з Афіною, я думав, що йдеться лише про ганебну форму використання людської зневіри. Коли я поїхав до Трансільванії, щоб зняти там документальний фільм про вампірів, моєю головною метою було показати, як легко люди дозволяють себе обманювати; певні забобони міцно закріплюються в їхній уяві, хоч би якими вони здавалися абсурдними, і нерідко ті, хто не має ні честі, ні совісті, здобувають собі з них вигоду. Коли я оглядав замок Дракули, відбудований лише почасти, аби туристи могли пережити відчуття, що вони перебувають у незвичайному місці, один з урядових чиновників прийшов туди, щоб зі мною зустрітися; він натякнув, що я міг би одержати «чималенький» — так він висловився — подарунок, якби домігся, щоб мій фільм показали на Бі-бі-сі. В уявленні того чиновника, я допомагав поширювати важливий міф, а такі зусилля заслуговували на щедру винагороду. Один із гідів сказав, що кількість туристів, які відвідували замок, із кожним роком зростала і що будь-яка інформація про це місце буде розцінена позитивно, навіть повідомлення про те, що замок — фальшивка, що Влад Дракула був історичним персонажем, який не мав стосунку до свого міфу, і що легенда про вампіра виникла з маячні одного ірландця¹, який ніколи не бував у цих краях.

¹ Брема Стокера, автора роману «Дракула». — Тут і далі прим. ред.

Саме під час тієї розмови я зрозумів, що хоч би з якою точністю намагаючись викласти факти, я, незалежно від свого бажання, трудитимуся на користь брехні; хоча метою мого фільму було зняти з цього замку покрив таємничості, люди й далі віритимуть у те, у що їм хочеться вірити; гід не сумнівався, що, по суті, моя робота сприятиме успіхові їхньої пропаганди. Тому я одразу ж відмовився від своїх первісних задумів, хоч і витратив уже чималі гроші на поїждж та розслідування.

Але мандрівка до Трансільванії спричинилася до грандіозної події в моєму житті: я познайомився з Афіною, яка шукала там свою матір. Доля, невблаганна і таємнича, звела нас віч-на-віч у скромному холі одного ще скромнішого готелю. Я став свідком її першої розмови з Дейдрою — або Еддою, як ця жінка хоче, щоб її називали. Я ніби збоку спостерігав за тією марною боротьбою, яку вело моє серце, намагаючись не допустити, щоб мене звабила жінка, яка не належала до мого світу. Я аплодував, коли тверезий глузд зазнав безнадійної поразки в цій битві, і єдине, що мені залишалося, — це викинути білий прапор і визнати себе жертвою неподоланної пристрасті.

І ця пристрасть дала змогу мені побачити ритуали, про існування яких я навіть не здогадувався, такого собі матеріалізованого трансу. Вважаючи, що кохання мене засліпило, я відмовлявся вірити власним очам. Але замість паралізувати, мій сумнів поніс мене в напрямку океанів, які, я був певен, не могли існувати. Це була та сама сила, яка в найтяжчі хвилини мого життя додавала мені снаги терпіти цинічні репліки з боку моїх колег-журналістів і писати про Афіну та про її

працю. А що кохання досі живе, хоч Афінa й померла, ця сила мене не покинула, хоча мені хочеться одного — забути про те, що я бачив і чого навчився. Адже я міг мандрувати в тому світі, лише підтримуваний руками Афінi.

То були її сади, її річки, її гори. Тепер, коли вона відійшла, я став помічати, що все швидко знову стає таким, яким було й раніше; мене знову стали цікавити проблеми нашого транспорту, зовнішня політика Великої Британії, той спосіб, у який держава стягує з нас податки. Я знову схиляюся до думки, що випадки магії, які нам іноді доводиться бачити, — це не більш як добре відпрацьовані трюки. Що люди відзначаються марновірством і забобонністю. Що речі, які наука нездатна пояснити, не мають права на існування.

Коли колективні зустрічі на вулиці Портобелло стали виходити з-під контролю, я безліч разів дорікав їй за її поведінку, хоч тепер з радістю згадую про те, що вона ніколи мене не слухала. Якщо може існувати якась розрада в трагедії, коли ми втрачаємо людину, яку дуже любили, то це надія, завжди нам потрібна, що, можливо, так було й краще.

Я тепер і сплю, і прокидаюся з цією впевненістю: було краще, що Афінa відійшла раніше, ніж їй довелося б спуститися в пекло нашого світу. Вона вже ніколи б не віднайшла миру в душі після тих подій, коли її стали називати «відьмою з вулиці Портобелло». Решта її життя перетворилася б на гірке протистояння між її особистими мріями та колективною реальністю. Знаючи її вдачу, я певен, що вона боролася б до кінця, витрчала б свою енергію та свою веселість, намагаючись довести щось таке, чому ніхто, абсолютно ніхто не був би схильний повірити.

Хто знає, можливо, вона шукала смерті, як людина, що зазнала катастрофи в океані, шукає острів. Мабуть, стояла рано-вранці на станціях метро, чекаючи нападників, які не з'являлися. Блукала найнебезпечнішими кварталами Лондона, прагнучи зустріти свого вбивцю, але ніде його не знаходила. Намагалася вивести з рівноваги можновладців, яких їй ніколи не вдавалося по-справжньому розлютити.

Аж поки нарешті зустріла свою брутальну насильницьку смерть. Але кінець кінцем, скільком із нас щастило не побачити, як речі, що їх ми надзвичайно цінуємо, зникають одна за одною? Власне, я маю на увазі людей, але не тільки їх, а й наші думки та мрії: ми спробуємося чинити опір протягом дня, тижня, кількох років, але майже завжди все неминуче закінчується для нас поразкою. Наше тіло живе й далі, але душа дістає смертельний удар, раніше чи пізніше. Це досконалий злочин — коли ми не знаємо, хто вбив нашу радість, які мотиви спричинилися до цього і де шукати винних.

А ці винні, які не називають своїх імен, чи усвідомлюють вони, що заподіяли? Думаю, ні, бо й вони стають жертвами створеної ними реальності — розчавлені страхом і самопевнені, беспорядні та всемогутні.

Вони не розуміють і ніколи не зрозуміли б світу Афін. Це добре, що я так кажу: світу Афін. Нарешті я змирився з тим, що був у ньому тільки тимчасовим гостем, ніби людина, якій зробили ласку. Так той, хто опинився в розкішному палаці, де він їсть усе, що там є найкращого, розуміє, що це тільки свято, що палац належить не йому, що їжу куплено не за його гроші й настане хвилина, коли світло

погасне, господарі підуть спати, слуги також розійдуться, двері за ним зачиняться і він знову опиниться на вулиці, чекаючи таксі або автобуса, який відвезе його в нічим не прикметну повсякденність його світу.

Отже, я повертаюся. А точніше, одна моя частина повертається у цей світ, у якому ми можемо відчуті тільки те, що бачимо, до чого можемо доторкнутися і що можемо пояснити. Я знову хочу платити штраф за перевищення швидкості, хочу бачити, як сперечаються люди біля конторок у банку, хочу чути, як мене знову й знову запитують, котра вже година, хочу дивитися фільми жахів та автоперегони за Формулою-1. Це той усесвіт, у якому мені доведеться прожити решту свого життя; я одружуся, матиму дітей, і минуле перетвориться на далекий спогад, який зрештою примусить мене знову й знову запитувати протягом цілого дня: як я міг бути таким сліпим, як я міг бути таким наївним?

Знаю також, що вночі друга моя частина і далі блукатиме в просторі, у контакті з речами, не менш реальними, аніж пачка цигарок та склянка з джином, які я бачу зараз перед собою. Моя душа танцюватиме з душею Афіни, я буду з нею у своєму сні, прокинуся весь мокрий від поту, піду на кухню, щоб випити там склянку води, мені скажуть, що для війни з привидами треба застосовувати речі, які не належать до реальності. Потім, за порадою свого діда, покладу на нічний столик розкриті ножиці й у такий спосіб відріжу продовження свого сну.

Наступного ранку я подивлюся на ножиці з певним жалем. Але треба знову звикати до цього світу, бо інакше я збожеволію.

Андреа Мак-Кейн,

32 роки, актриса театру

«**Н**іхто не може маніпулювати ніким. Коли двоє людей перебувають у якихось стосунках між собою, обоє знають, що вони роблять, навіть якщо потім одне з них нарікатиме, що його використали».

Так казала Афіна — але робила якраз протилежне, бо користувалася моїми почуттями й маніпулювала ними нерозважливо й необмежено. Ще серйозніші речі відбувалися, коли ми розмовляли про магію; зрештою, вона була моїм учителем і взяла на себе обов'язок передати мені священні таємниці, розбудити в мені невідомі сили, якими ми всі володіємо. Коли ми вирушаємо в це невідоме море, ми, безперечно, довіряємо тим, котрі нас ведуть, — вірячи, що вони знають більше, ніж ми.

Але тепер я можу сказати напевне: не знають. Навіть Афіна, навіть Едда, навіть ті люди, з якими я познайомилася через них. Вона казала мені, що й сама навчається у міру того, як навчає, і хоча спочатку я відмовлялася у це вірити, згодом змогла переконатися, що, певно, так воно й було, крім того, я відкрила, що це був також іще один із багатьох її способів домагатися, щоб ми втратили пильність і піддалися її чарам.

Люди, які здійснюють духовний пошук, не думають; головне для них — результат. Головне для них — почувати себе могутніми, далекими від анонімного загалу. Головне для них — бути винятковими. Афіна гралася з чужими почуттями з воістину жахливою недбалістю.

Мені здається, у своєму минулому вона палко захоплювалася життям святої Терези з Лізьє. Католицька релігія мало мене цікавить, але я чула, ніби Тереза перебувала в якомусь своєрідному містичному та фізичному єднанні з Богом. Афіна не раз казала, що їй би хотілося, аби її доля була схожа на долю святої Терези: але в такому разі вона мала би піти в монастир і присвятити своє життя святим роздумам та піклуванню про вбогих. Цим вона принесла б набагато більше користі світові, і така діяльність була б набагато менш небезпечною, аніж приводити людей за допомогою музики та ритуальних церемоній у стан такого собі сп'яніння, в якому ми можемо входити у спілкування з найліпшою, але також і з найгіршою частиною нас самих.

Я прийшла до неї в пошуках відповіді на запитання, в чому полягає сенс мого існування, — хоча, коли ми з нею вперше зустрілися, я їй цього не сказала. Певно, я від самого початку помітила, що Афіну це мало цікавило; вона хотіла жити, танцювати, кохатися, подорожувати, збирати навколо себе людей, аби показати, яка вона розумна, вихвалитися своїми обдаруваннями, дражнити своїх ближніх — одне слово, втішатися всіма радощами земного життя, хоч вона й уміла ховати свої пошуки під лаком духовного інтересу.

Щоразу, коли ми з нею зустрічалися, — для участі в магичних церемоніях чи щоб піти до бару, я відчувала її владу над собою. Я могла майже фізично доторкнутися до її могутності — такою незламною і твердою вона мені здавалася. Спочатку я була цим зачарована, мені хотілося бути такою, як і вона. Але одного разу, в барі, вона почала розмову про «Третій ритуал», який включає в себе сексуальність. Вона

це зробила в присутності мого коханого. Привід для цієї розмови був — просвітити мене. Її мета, як на мене, полягала в тому, щоб звабити чоловіка, якого я кохала.

І звичайно ж, зрештою вона свого домоглася.

Недобре говорити погано про людей, які переселилися з цього світу в астральний простір. Афіні вже ніколи не доведеться звітувати переді мною, але я не можу не відзначити, що всю свою потужну силу, яку вона могла б спрямувати на благо людства і для свого духовного розвитку, вона застосовувала тільки для власної вигоди.

Але було й гірше: усе те, що ми почали з нею разом, могло б привести до успіху, якби не її потяг до ексгібіціонізму. Якби все це робилося з належною обачністю, то й сьогодні ми б із нею виконували місію, яка була нам довірена. Але вона не вмiла контролювати себе, вважала себе господинею істини, спроможною подолати всі перешкоди, застосовуючи лише свою силу зваби.

Що ж сталося в результаті? Я залишилася сама-одна. І я не можу покинути нашу справу на середині — я мушу йти до кінця, хоч іноді почуваю себе дуже слабкою і майже завжди зневіреною.

Мене зовсім не дивує, що її життя закінчилося у такий спосіб: вона жила, постійно фліртуючи з небезпекою. Кажуть, ніби люди-екстраверти почувають себе нещаснішими, ніж інтроверти, і їм доводиться компенсувати цю ваду, переконуючи самих себе, що вони всім задоволені, радісні та веселі й ніколи не вступають у конфлікт із життям; принаймні, у випадку Афіни цей коментар абсолютно відповідає істині.

Афіна знала про свою харизму й примушувала страждати всіх, хто її любив.

Мене також.

Дейдра О'Ан,

37 років, лікарка, відома як Едда

Якщо незнайомий чоловік зателефонує нам сьогодні, трохи поговорить, нічого не пропонуватиме, ні на що не натякатиме, не скаже нічого особливого, але бодай у такий спосіб приділить нам увагу, яку ми одержуємо так рідко, то ми спроможні цієї ж таки ночі лягти спати у стані майже закоханості. Такі ми є, і в цьому немає нічого поганого — природі жінки властиво відкриватися для любові з великою легкістю.

Саме така любов привела мене до зустрічі з Божественною Матір'ю, у свої 19 років. Афіна теж була в такому віці, коли вперше увійшла в транс під час танцю. Але то було єдине, що ми мали спільного, — вік нашого посвячення.

У всьому іншому ми були цілком і глибоко різні, а надто в наших манерах сходиться і розходиться з людьми. Як її вчитель, я завжди намагалася віддати все те найліпше, що було в мені, у такий спосіб, щоб допомогти їй організувати її власний внутрішній пошук. Як її подруга — хоч я не певна, що моє почуття знаходило відповідь із її боку, — я прагнула застеретти її й звернути її увагу на той факт, що світ іще не готовий до тих перемін, на які вона хотіла його підштовхнути. Пригадую, мені довелося провести кілька безсонних ночей,

перш ніж я дійшла висновку, що треба надати їй цілковиту волю, аби вона робила тільки те, що наказувало їй серце.

Її велика проблема полягала в тому, що вона була жінкою XXII сторіччя, яка жила лише на межі XXI, і дозволяла всім це бачити. Чи мусила вона розплачуватися за це? Безперечно. Але їй би довелося платити набагато більше, якби вона намагалася приборкати невтримність своїх почуттів. Тоді вона постійно переживала б, зневірювалася б, завжди непокоїлася б про те, «а що подумують інші», завжди казала б собі «спершу я повинна зробити справи, а вже потім віддаватися своїм мріям», завжди нарікала б на те, що «ідеальні умови не настануть ніколи».

Усі прагнуть знайти собі досконалого вчителя; буває, що вчитель — людина, а проте його наука божественна, і зрозуміти це нелегко. Не треба змішувати професора з лекцією, ритуал з екстазом, того, хто передає символ, — із самим символом. Традиція прив'язана до зустрічі із силами життя, а не з людьми, які їх передають. Але ми слабкі: ми просимо, щоб *Мати* давала нам провідників, тоді як вона надсилає нам тільки сигнали, що вказують на дорогу, якою нам треба йти.

Тобто ми шукаємо собі пастухів замість прагнути до свободи! Дотягтися до найвищої енергії може кожен, але вона дуже далеко від тих, хто перекладає свою відповідальність на інших. Час, протягом якого ми перебуваємо на цій землі, священний, і ми повинні святкувати кожну його хвилину.

Важливість цього була цілком забута: забута настільки, що релігійні свята стали використовувати як нагоду піти на пляж, до парку, на лижну прогулянку. Ми вже не маємо ритуалів. Ми більше не вміємо перетворювати звичайні дії

на священні маніфестації. Ми куховаримо, нарікаючи на втрату часу, тоді як могли б перетворювати любов на їжу. Ми працюємо, вважаючи роботу прокляттям Божим, тоді як повинні були б використовувати свої здібності на те, щоб знаходити втіху та розповсюджувати енергію *Матері*.

Афіна носила на поверхні багатющий світ, який ми глибоко ховаємо у своїх душах, носила, не усвідомлюючи, що люди ще не готові відчувати свою справжню могутність.

Ми, жінки, коли шукаємо почуття, яке надихало б наше життя, або дорогу пізнання, завжди ототожнюємо себе з одним із чотирьох класичних архетипів.

Діва (і я маю тут на увазі не сексуальність) — жінка, яка здійснює свій пошук у стані цілковитої незалежності, й усе, чого вона навчається, — це результат її спроможностей самостійно давати відповідь на всі виклики.

Мучениця використовує біль, капітуляцію і страждання як спосіб пізнати себе.

Свята знаходить у любові без меж, у спроможності нічого натомість не просити для себе справжній резон свого життя.

І нарешті *Відьма*: вона поривається до справжньої та необмеженої втіхи — і саме в такий спосіб виправдовує своє існування.

Афіна була всіма чотирма водночас, тоді як зазвичай ми обираємо для себе тільки один із цих жіночих архетипів.

Звичайно ж, ми можемо виправдати її поведінку, послаючись на те, що всі, хто входить у стан трансу або екстазу, втрачають контакт із дійсністю. Але це неправда: фізичний світ і світ духовний — одне й те саме. Ми можемо відчувати Божественне в кожній порошинці, хоч це й не перешкоджає

нам стирати її вологою губкою. Проте Божественне не зникає з чистої поверхні, воно лише трансформується в інші форми.

Афіна мусила бути обачнішою. Коли я міркую над життям і смертю своєї учениці, то думаю, що мені варто трохи змінити свою манеру діяти.

Аейла Зайнаб,

64 роки, нумеролог

Афіна? Яке цікаве ім'я! Погляньмо-но... Її *максимальне число* — дев'ять. Оптимістка, товариської вдачі, завжди виділяється з гущі натовпу. Люди мають тягтися до неї в пошуках розуміння, співчуття, великодушності, й саме тому їй треба бути дуже уважною, бо прагнення до популярності може вдарити їй у голову, і вона зрештою втратить більше, аніж здобула. Вона також має дбати про свою мову, а тому їй ліпше говорити те, що диктує їй здоровий глузд.

Що ж до її *мінімального числа*, то це — одинадцять. Думаю, вона палко прагне здобути якусь керівну посаду. Цікавиться темами містики, засобами якої вона хоче внести гармонію в середовище, що її оточує.

Але це входить у пряму суперечність із числом дев'ять, яке становить суму дня, місяця та року її народження, зведену до однієї цифри: вона завжди буде жертвою заздрощів, смутку, інтроверсії та вирішеного під впливом температу. Їй треба також постійно стеретися таких вібрацій: надмірної амбітності, нетерпимості, зловживання владою, екстравагантності.

З огляду на цей конфлікт, я порадила б їй присвятити себе чомусь такому, що не включає в себе емоційних контактів із людьми, — наприклад, знайти собі роботу в галузі інформатики або інженерної справи.

Вона померла? Пробачте. А що, зрештою, вона робила?

А й справді, що Афіна робила? Афіна займалася всім потроху, але якби хтось попросив її підсумувати зусилля свого життя, вона сказала б: я була жрицею, яка розуміється на силах природи. Якщо висловитися точніше, то вона була людиною, яка, з огляду на той простий факт, що їй не було чого втрачати або сподіватися від життя, ризикувала навіть тим, чим інші ніколи не ризикують, і зрештою розчинилася в тих силах, які начебто підкорила.

Вона працювала продавчиною в супермаркеті, служила в банку, в компанії з продажу землі — й ніколи не переставала показувати себе жрицею, яка в ній жила. Я жив поруч неї цілих вісім років і заборгував їй це: зібрати докупи пам'ять про неї, її ідентичність.

Головною проблемою, яка виникла переді мною, коли я став збирати всі ці свідчення, було переконати людей у тому, щоб вони дозволили мені користуватися їхніми справжніми іменами. Одні посилалися на те, що не бажають бути втягнуті в цю історію, другі намагалися приховати свої погляди та свої почуття. Я всім пояснював, що мій справжній намір — домогтися, аби всі причетні зрозуміли її ліпше, а ніхто не став би вірити анонімним свідченням.

А що кожен із тих, кого я розпитував, претендував на знання єдиної правильної версії про ту або ту подію,

хоч би якою малозначущою вона здавалася, то зрештою всі погодилися на мої умови. Прослуховуючи свої магнітофонні записи, я ще раз переконався в тому, що не існує речей абсолютних, усі вони залежать від того, як сприймає їх той або той. І найліпший спосіб пізнати самих себе часто полягає в тому, щоб довідатися, якими бачать нас інші.

Це не означає, що мусимо робити те, чого вони від нас чекають; але принаймні у такий спосіб ми зрозуміємо себе краще.

Отже, я був у боргу перед Афіною. Я повинен був зібрати докупи її історію. Записати її міф.

Саміра С. Халіль,

57 років, домогосподарка, мати Афіни

Даруйте, але її звать не Афіна. Її справжнє ім'я — Шерін. Шерін Халіль, дочка улюблена, дуже бажана, дочка, яку так мріяли народити для себе і я, і мій чоловік!

Але життя буде власні плани: коли доля буває до нас надто великодушною, ми завжди наражаємося на якусь обставину, що може розбити всі наші мрії вщент.

Ми жили в Бейруті в той час, коли всі вважали його найгарнішим містом на Близькому Сході. Мій чоловік був успішним промисловцем, ми одружилися з кохання, щороку їздили до Європи, мали друзів, нас запрошували на всі важливі світські раути, а одного разу я навіть приймала у себе вдома президента Сполучених Штатів Америки, ви це можете собі уявити? То були три незабутні дні: протягом двох агенти секретної американської служби перевіряли

кожен куточок у нашому домі (вони трудилися у нашому кварталі вже цілий місяць, займаючи всі стратегічні позиції, наймаючи собі помешкання, блукаючи повсюди, перевдягнені в жебраків або в закоханих молодят). А на третій день, протягом двох годин, — бенкет. Ніколи не забуду тієї заздрості, яка світилася в очах наших друзів, тієї радості, яка опанувала нас, коли ми змогли побачити себе на фотографіях разом із наймогутнішим чоловіком планети.

Ми мали все, окрім того, чого нам найбільше хотілося, — своєї дитини. Її в нас не було.

Ми вдавалися до всіх засобів: давали обітниці, відвідували святі місця, прославлені своїми чудесами, консультувалися з лікарями, знахарями, приймали всякі ліки та пили еліксири й чудодійні трунки. Двічі я робила собі штучне запліднення, але обидва рази втрачала дитину. Другого разу втратила і свій лівий яєчник, і після того вже не змогла знайти жодного лікаря, який би зважився на авантюру подібного типу.

Саме тоді один із друзів, який знав про нашу ситуацію, запропонував єдиний можливий вихід: усиновити дитину. Він сказав, що має зв'язки в Румунії і що ця процедура багато часу не забере.

Через місяць ми взяли квитки на літак. Наш друг мав важливі ділові стосунки з диктатором, який у той час правив тією країною і чийого імені я не пам'ятаю¹, тож ми мали змогу обминути всі бюрократичні перешкоди й відразу вирушили до центру всиновлення, який був у Сібіу, у Трансільванії. Там нас уже чекали в кав'ярні, де нам було запропоновано

¹ Ніколае Чаушеску.

сигарети, мінеральну воду й уже підготовлені документи, — залишалося тільки вибрати дитину.

Нас привели до будинку для немовлят, де було дуже холодно, і я подумала: як вони можуть утримувати цих нещасних створінь у таких умовах? Моїм першим інстинктивним бажанням було всиновити всіх і перевезти їх до нашої країни, де стільки сонця і свободи, але то була, звісно, абсурдна ідея. Ми стали ходити між ліжечками, слухаючи дитячий плач, нажахані важливістю того, що мали зараз вирішити.

Протягом більш як години ми з чоловіком не обмінялися жодним словом. Ми виходили, пили каву, викурювали по сигареті, потім поверталися — і так повторилося кілька разів. Я помітила, що жінка, яка відповідала за процедуру всиновлення, стала втрачати терпець, тож треба було негайно вирішувати; і в цю мить, підкоряючись інстинкту, який я наважуся назвати материнським, так ніби натрапила на дитину, яка мала бути моєю в цьому втіленні, але прийшла у світ через інше лоно, я показала пальцем на дівчинку.

Жінка, що відповідала за всиновлення, порадила нам не поспішати. Та сама, яка вже почала драгуватися, що ми дуємо так довго! Але я вже вирішила.

Тоді вона, з великою обережністю, щоб не вразити мої почуття (вона, певно, думала, що ми маємо зв'язки в найвищих ешелонах румунського уряду), прошепотіла так тихо, щоб мій чоловік не почув:

— Раджу вам ще подумати. Це дитина циганки.

Я відповіла їй, що культура не передається через гени, — дитина, якій ще не було й трьох місяців, буде моєю дочкою та дочкою мого чоловіка, і ми виховаємо її за своїми звичаями.

Вона ходитиме в ту саму церкву, в яку ходимо ми, гулятиме на пляжі, де ми гуляємо, читатиме книжки, написані французькою мовою, навчатиметься в американській школі, у Бейруті. Крім того, я не мала найменшого уявлення — та й тепер не маю — про культуру циган. Знаю тільки, що вони мандрують, не завжди миються, обманюють інших і носять сережки у вухах. Існує легенда, що вони мають звичай викрадати дітей, яких потім виховують у своїх таборах, але тут відбувалося протилежне: вони покинули свою дитину, щоб я могла взяти на себе піклування про неї.

Жінка ще зробила кілька спроб відрадити мене, але я вже підписувала папери й попросила чоловіка, щоб він зробив те саме. Коли ми повернулися до Бейрута, світ здався мені зовсім іншим: Бог подарував мені сенс життя, щоб я могла існувати, трудитися, змагатися в цьому падолі сліз. Ми мали тепер дитину, яка виправдає всі наші зусилля.

Шерін росла розумною і вродливою — мабуть, усі батьки так кажуть, але, думаю, вона справді була дитиною винятковою. Одного вечора, коли їй уже виповнилося п'ять років, один із моїх братів сказав мені, що, якщо вона працюватиме за кордоном, ім'я завжди виказуватиме її походження, — і запропонував, щоб ми змінили його на таке, яке не говорить абсолютно нічого, наприклад Афіна. Безперечно, сьогодні я вже знаю, що Афіна не тільки назва столиці однієї з країн, а й ім'я богині мудрості, інтелекту та війни.

Хоч, можливо, мій брат нічого цього не знав, а просто думав про ті проблеми, які може спричинити в майбутньому арабське ім'я, — він був причетний до політики, як і вся наша родина, і хотів захистити свою небогу від чорних хмар,

Літературно-художнє видання

КОЕЛЬЙО Пауло
Відьма з Портобелло
Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. І. Невєрова*

Підписано до друку 13.11.2017. Формат 70x100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 12,255.
Наклад 6000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПрАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безкоштовний каталог**

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Коельйо П.

К76 Відьма з Портобелло : роман / Пауло Коельйо ; пер. з порт. В. Шовкуна. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 304 с.

ISBN 978-617-12-4294-4

ISBN 978-85-7665-217-5 (порт.)

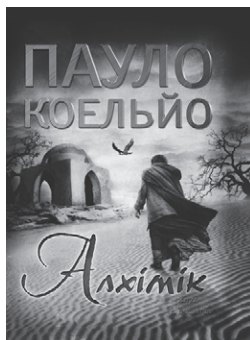
Шерін — донька циганки Ліліани з Румунії. Коли дівчинка була зовсім малою, її вдовчила аристократична родина з Лівана, а потім вони разом переїхали до Лондона. Коли Шерін подорослішала, її назвали Афіною: здавалося, ніби вона випромінює якесь неземне світло. І тоді вона зрозуміла, що не така, як усі, бо має містичний дар і є обраною. Дівчина прийшла в цей світ із особливим призначенням — змінити його. На неї чекає довгий шлях духовного самопізнання, пошуків відповідей на вічні питання, кохання й самопожертва в його ім'я. Шлях, який напрокувала їй Велика Матір — Богиня Творіння...

УДК 821.134.3

Про що мріє жінка, у якої все є? Дівочі мрії здійснилися, і ти маєш чудового чоловіка, милих діток, гарний будинок у найзаможнішій європейській країні, творчу професію і... депресію. Депресію через відсутність мрій. Цей ідеальний світ може зруйнувати адюльтер, якому Лінда віддається цілком, щоб вдихнути у своє життя життя. Але їй не дано передбачити, що трапиться далі...

Людина вирушає в путь, мріючи про щось прекрасне, навіть чарівне, про те, щоб знайти невідомий скарб. А в кінці шляху вона раптом розуміє, що скарб завжди був при ній. Я йшов за своєю Персональною Легендою, а моїм скарбом була здатність творити. І я палав від бажання розділити цей скарб з усім світом.

Брида, молода ірландка, цікавиться різними напрямками магії, але шукає нові джерела знань. Пошуки приводять її до наймудріших людей. Вона зустрічає мудреця, який проживає в лісі і прищеплює їй віру в доброту навколишнього світу, а також жінку, яка вчить її танцювати під музику Всесвіту. Поки Брида шукає свою долю, вона також намагається знайти рівновагу між своїми стосунками й бажанням стати відьмою.

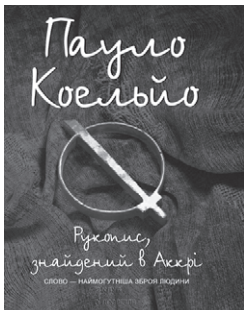

Вероніка жила за правилами, без ризику, нецікаво й передбачувано. І одного разу вона відчула, що таке життя їй набридло... Опинившись у лікарні після невдалої спроби піти з життя, дівчина дізнається, що її серцю завдано непоправної шкоди. Тож вона має лише тиждень на те, щоб усвідомити: життя прекрасне! Кожна мить, подарована нам Богом, безцінна! Так, чекаючи на смерть, вона знаходить любов до життя — і справжнє кохання.

Головний герой втрачає кохану. Тепер він понад усе прагне свободи — від свого болю й від своєї любові. Але для людського серця така свобода обертається на лунку пустку, що вбиває... І нарешті, відмовляючись вірити у смерть дружини, відчайдушно намагаючись позбутися самотності, герой розуміє: його кохання настільки сильне, що він може загинути. Треба вижити — і вистояти в сутичці із власним серцем, загасити спогади про минуле щастя, подолати примари, створені власним розумом...

Перше кохання розбило юній Марії серце, і дівчина вирішила, що справжні почуття — не для неї. Але доля кидає їй виклик, коли вона потрапляє до Женеви в пошуках слави й багатства. Зустріч із молодим художником докорінно змінює орбіту її життя. На шляху до свого «я» Марія має зробити вибір між темрявою та світлом, відкривши його у своїй душі...

1974 року у Верхньому Єгипті сер Волтер Вілкінсон знайшов пергамен із письменами арабською, гебрійською та латиною, датований 1307 роком. З'ясувалося, що документ походив із міста Аккра, тож ніщо не завадило археологові вивезти пергамен із Єгипту. 30 листопада 2011 року Пауло Коельйо одержав копію цього тексту й невдовзі створив власний переказ аккського рукопису...

Життя подібне до тривалої велогонки, на фініші якої — Персональна Легенда, те, що, на думку давніх алхіміків, є нашим істинним покликанням на цій землі.

Після старту ми тримаємося разом, пов'язані узами товариства та загальним ентузіазмом. Але гонка набирає швидкість — і первісна радість поступається місцем тяжким переживанням, утомі... Ми помічаємо, що деякі з наших товаришів більше не прислухаються до свого серця: вони натискають на педалі, але тільки тому, що не можуть зупинитися посеред шляху. Вони збиваються ближче до машини підтримки, яка інакше називається Рутиною...

Ми відриваємося від них, і тепер нам доведеться боротися із самотністю, передбачати небезпечні повороти... Якоїсь миті, після чергового падіння, не сподіваючись на допомогу, ми питаємо себе: чи варта наша мета таких жертв?..

На сучасному ярмарку марнославства зустрічайте Ігоря, російського мільйонера; зірку модного світу Хаміда з Близького Сходу; американську актрису Габріелу, готову пасти якнайнижче, щоб отримати головну роль; амбітного детектива Саву, сповненого надії розкрити злочин усього свого життя, та модель Жасмину, чия успішна кар'єра добігає кінця.

Мата Харі приїхала в Париж без копійки за душею — і незабаром стала однією з найелегантніших жінок у місті. Танцівниця, яка, приголомшуючи, привертала увагу глядачів, зуміла здобути довіру й зачарувати найбагатших і наймогутніших чоловіків того часу. Проте країну охоплювала параноя війни, і спосіб життя Мата Харі накликав на неї підозри. До 1917 року вона, звинувачена у шпигунстві, перебувала під арештом у своєму готельному номері на Єлисейських полях.

«Шпигунка» — це історія жінки, яка насмілилася порушити умовності свого часу і заплатила за це найвищу ціну...

